

kvar på samma punkt genom relativt snabba, vevande vingslag. allt under det att den avspanar marken under sig. Ormvråken kan praktisera samma flyktsätt men gör det sällan. —

Till grund för ovanstående redogörelse ligga iakttagelser på c. 75 000 ormvråkar, 10 500 bivråkar och 900 fjällvråkar. De flesta ha studerats under höstflyttningen i Skåne, men arterna ha också studerats på häckplatser i olika delar av landet.

LITTERATUR

(Endast sådan som tar hänsyn till fältornitologiska kännetecken).
 HOLMSTRÖM, C. T. m. fl. 1944. Våra fåglar i Norden. II. Stockholm.
 HOLSTEIN, VAGN. 1944. Hvepsevaagen. Köpenhamn.
 HORTLING, IVAR. 1929—1931. Ornitologisk handbok. Helsingfors.
 NIETHAMMER, G. 1938. Handbuch der deutschen Vogelkunde. II. Leipzig.
 SÖDERBERG, RUDOLF. 1933, 1934. Våra fåglar och hur man känner igen dem. I—III. Stockholm.
 WITHERBY, H. F. m. fl. 1938. A Handbook of British Birds. III. London.

Summary. Field-characters of our Buzzards.

The silhouettes of the Common Buzzard on p. 80 show the bird, on fig. 1, 4 and 6 in soaring flight, on fig. nr 7 in rapid gliding, on fig. 8 as often represented in handbooks; this fig. is regarded by the author as not adequate. Among the figures of the Honey-Buzzard on the opposite page, no. 12 represents a young specimen on migration. No. 13 is the usual figure of the handbooks which the author finds not typical.

The author's material originates from migration-observations of about 90 000 specimens of the species mentioned.

Meddelanden

I. Mindre sångsvan (*Cygnus bewickii* YARRELL) i Fläckebo i Västmanland

Den 30 april 1944 besökte undertecknade ett av Fläcksjön i Västmanland översvämmat område och funno där bl. a. två sångsvanar, vilka föreföllo anmärkningsvärt små. Vi närmade oss så mycket som möjligt för att studera näbbens utseende och funno då till vår överraskning, att det måste vara mindre sångsvan vi hade framför oss. Fördelningen av svart och gult överensstämde helt med bilden i SALOMONSENS »Strandens Fugle», vilken ingick i utrustningen — liksom med andra bilder vi sedan studerat. Något låte kunde ej uppfattas. Senare på dagen iakttog även folk-skollärare J. JÄRBYG fåglarna på nära håll och kom till den uppfattningen, att det ej kunde vara någon tvekan om arten.

Då vi påföljande morgon åter kommo till platsen för att om möjligt få någon bild, som kunde bestyrka iakttagelsen, voro fåglarna tyvärr försvunna.

KARIN JANSSON. G. DANIELSSON. F. VON KNORRING.